

Arrest

nr. 253 465 van 26 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. LUNDAHL *loco* advocaat V. HAUQUIER en van attaché B. DESMET die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 januari 2020 België binnen met een paspoort en verzoekt op 28 januari 2020 om internationale bescherming. Op 30 november 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 december 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, bent ongehuwd en werd op 27/05/1992 geboren in San Salvador. U was niet politiek actief en kende geen problemen met uw autoriteiten. U bent in het bezit van een diploma middelbaar onderwijs. Uw vader woont in kolonie Escalante in San Marcos (San Salvador) en werkt als elektricien bij de gemeente San Salvador. Uw moeder vertrok ongeveer 15 jaar geleden naar de Verenigde Staten omwille van economische redenen. Zij huwde recent met een Amerikaans staatsburger en woont thans in Las Vegas. Tussen 2002 en 2017 woonde u samen met uw twee broers R. T. O. A. (...) en uw jongere broer R. T. J. E. (...) in Santa Lucia in Ilopango (San Salvador). In 2013 werkte u enkele maanden in een schoenenfabriek. Midden 2013 werd u beroofd toen u van de bus stapte en op weg was naar uw werk. Uw belager toonde een mes en u moest al uw spullen afgeven. Tussen 2014 en 2017 studeerde u Engels aan 'Centro Cultural Salvadorenio Americano', gelegen in het centrum van San Salvador. In 2014 werd u een tweede keer beroofd toen u op de bus zat. Op 1 oktober 2015 werd uw oom langs moederszijde, D. E. M. T. (...), doodgeschoten aan de carwash waar hij werkzaam was. Uw oom werd afgeperst en woonde voor zijn dood een tijdje bij u en uw broers in Santa Lucia omdat hij huwelijksproblemen had. Kort na zijn dood verwittigde zijn vrouw N. (...) u en uw broers dat zij en haar kinderen bedreigd werden en het voor jullie beter was om de woning in Santa Lucia te verlaten. Hierop stuurde uw familie uw jongste broer J. (...) eind 2015-begin 2016 naar de Verenigde Staten, waar hij nog steeds verblijft. Ook uw oudste broer O. A. (...) verliet het huis in Santa Lucia en verhuisde naar Ciudad Credisa in Soyapango (San Salvador). U bleef tot midden 2017 in Santa Lucia wonen uit financiële noodzaak. Hierna trok u in bij uw oma in kolonie Escalante in San Marcos (San Salvador). Begin 2018 volgde u Engelse les aan het 'English Callcenter', een academie die zich in het centrum van San Salvador bevindt. U verplaatste zich per bus tussen San Marcos en uw academie in het centrum van de stad. Rond 27 maart 2018 werd u in het centrum plots benaderd door twee bendeleden van de Mara Salvatrusha (MS) toen u met de bus onderweg was van uw academie naar uw woonplaats in San Marcos. Uw belagers kwamen naast u zitten en onder bedreiging van een mes moest u al uw geld, uw gsm en documenten afgeven. Toen ze op uw identiteitskaart (DUI) merkten dat u in Santa Lucia woonde (op uw DUI stond nog uw adres in Santa Lucia) terwijl u op weg was naar San Marcos werden uw belagers agressiever. Ze vroegen tot welke bende u behoorde. U ontkende een bendelid te zijn en vroeg u met rust te laten. Toen uw belagers twee haltes verderop afstapten, dreigden ze ermee u te doden indien ze u nogmaals in het centrum zouden aantreffen. U zette uw rit naar San Marcos voort en trok opnieuw in bij uw oma. Na deze gebeurtenis had u heel veel schrik. U zette uw studies Engels stop en bleef binnen in de woning van oma. Begin 2019 vertrok u naar de Verenigde Staten. In maart 2019 werd u in de Verenigde Staten opgepakt voor illegaal verblijf en opgesloten in een detentiecentrum. U diende er een asielaanvraag in. Omdat de procedure heel lang duurde en de omstandigheden in de detentieplaatsen slecht waren, keerde u op 15/09/2019 vrijwillig terug naar El Salvador. Na uw terugkeer uit de Verenigde Staten trok u opnieuw in bij uw oma in San Marcos, waar u bleef wonen tot aan uw vertrek uit El Salvador. U kwam zelden buiten en kende geen problemen meer. Ondertussen vernam u dat uw oudste broer O. A. (...) in juni 2019 naar België was gevlucht. Eind september 2019 besloot u uw broer in België te vervoegen. In december 2019 vroeg u een nieuw paspoort aan en uiteindelijk vertrok u op 21/01/2020 uit El Salvador en kwam u per vliegtuig via Madrid naar België. U kwam op 22/01/2020 in België aan en diende op 28/01/2020 een verzoek om internationale bescherming in. Uw vader en uw oma wonen nog steeds in San Marcos en kenden sinds uw vertrek geen problemen in El Salvador. Ook uw tante N. (...) en haar kinderen wonen nog steeds in El Salvador, meer bepaald in Ciudad Delgado (San Salvador).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u opnieuw slachtoffer te worden van geweld en zegt u schrik te hebben van de personen die u eerder hebben aangevallen. Daarnaast vreest u problemen met de personen die in 2015 uw oom D. E. M. T. (...) hebben vermoord.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort en uw DUI (identiteitskaart) neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw

rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS bracht u verschillende redenen naar voor waarom u actueel niet naar El Salvador kan terugkeren (CGVS, p.18).

Voor wat betreft de door u aangehaalde berovingen waarmee u in 2013 en 2014 te kampen zou hebben gehad, wenst het CGVS vooreerst het volgende op te merken. Uit het loutere feit dat u in El Salvador meermaals het toevallige slachtoffer werd van beroving kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid (CGVS, p. 12). De door u aangehaalde berovingen houden immers geen verband met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag.

Het gegeven dat niet kan worden uitgesloten dat men bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen is tevens niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat deze incidenten over verschillende jaren verspreid werden, dat het telkens om geïsoleerde incidenten ging die zich op verschillende plaatsen afspeelden en dat u na elke gebeurtenis de draad van het leven weer opnam (CGVS, p.12). Bovendien verklaarde u in dit verband dat u deze berovingen bij het invullen van uw vragenlijst bij DVZ niet heeft vermeld omdat het eerdere kleine berovingen betrof en in tegenstelling tot het incident van eind maart 2018 waar u ook mondeling werd bedreigd, de incidenten in 2013 en 2014 beperkt bleven tot het afnemen van uw spullen (CGVS, p.12). Uit de door u aangehaalde berovingen van 2013 en 2014 kan geen vrees voor uw leven worden afgeleid.

Voor wat betreft het door u aangehaalde incident van eind maart 2018, dient verder het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde in het centrum van San Salvador op de bus problemen te hebben gekregen met twee bendeleden van de MS. In eerste instantie bedreigden uw belagers u met een mes en moest u uw spullen afgeven. Toen ze echter merkten dat u onderweg was naar San Marcos terwijl u volgens uw DUI woonachtig was in Santa Lucia wilden ze weten tot welke bende u behoorde en dreigden ze ermee u te doden indien ze u nogmaals in het centrum zouden zien (CGVS, p.13). Na deze gebeurtenis was u heel angstig. U hield zich schuil bij uw oma in San Marcos en kwam nog zelden buiten (CGVS, p.10-11). U zette uw studies in het centrum stop en kon niet gaan werken (CGVS, p.10; p.13).

Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat het CGVS serieuze twijfels heeft over de ernst van de door u aangehaalde problemen in maart 2018 en de impact op uw leven.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u na uw laatste probleem (maart 2018) heel lang gewacht heeft (tot begin 2019) om uw land te verlaten alvorens naar de Verenigde Staten te vertrekken (CGVS, p.11). Uw laatstijdig vertrek uit El Salvador is uitermate vreemd en staat haaks op de door u aangehaalde vrees (CGVS, p.10).

Uw verklaring als zou u na het incident in maart 2018 bang en getraumatiseerd zijn geweest, uw problemen in het begin voor uw familie verzwegen hebben en bang zijn geweest om uw huis in San Marcos te verlaten, is niet afdoende voor uw laatstijdig vertrek uit uw land (CGVS, p.10-11).

Immers, ook na uw terugkeer uit de Verenigde Staten op 15/09/2019 bleef u meerdere maanden in San Marcos bij uw oma. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u reeds eind september 2019 besloot El Salvador te verlaten om uw broer O. A. (...) in België teervoegen (CGVS, p.3-4). Het gegeven dat u uiteindelijk pas op 21/01/2020 naar België bent vertrokken ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, als u voor uw leven vreesde, zo snel mogelijk het land tracht te verlaten. Bovenvermelde doet wederom twijfels rijzen aan uw nood aan internationale bescherming (CGVS, p.4).

Bovendien dient in dit verband te worden aangestipt dat u pas in december 2019 een nieuw paspoort heeft aangevraagd (CGVS, p.4). Tevens haalde u in dit verband aan dat de vliegtuigtickets in december

duur waren en u daarom de beslissing nam om pas in januari 2020 naar België te komen (CGVS, p.11). Bovenstaande verklaringen wijzen er allerminst op dat u een vrees voor uw leven koesterde en nood aan internationale bescherming dringend noodzakelijk achtte.

Bijkomstig dient in dit verband te worden opgemerkt dat u de afloop van uw verzoek om internationale bescherming in de Verenigde Staten niet heeft afgewacht en in september 2019 vrijwillig naar El Salvador bent teruggekeerd (CGVS, p.11). Bovenstaande handelingen vormen opnieuw een contraindicatie voor de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door u voorgehouden vrees en nood aan bescherming. Uw verklaringen als zouden de detentieomstandigheden in de Verenigde Staten niet goed zijn en de asielprocedure er lang duren, doen hieraan geen afbreuk (CGVS, p.10-11).

De vaststelling verder dat u na maart 2018 maandenlang probleemloos op dezelfde plek (San Marcos) kon verblijven en niets in uw verklaringen erop wijst dat u nadien in El Salvador door bendeleden werd gevisieerd doet verder twijfels rijzen over de actualiteit van uw vrees of risico bij een eventuele terugkeer naar El Salvador. Evenmin kende uw familie in El Salvador sinds uw vertrek problemen, wat opnieuw twijfels doet rijzen over de ernst van de door u aangehaalde problemen en uw vrees bij uw terugkeer (CGVS, p.5;p.16).

Daarnaast haalde u de moord op uw oom D. E. M. T. (...) in oktober 2015 als reden voor uw vertrek en zei u schrik te hebben voor de personen die verantwoordelijk zijn voor zijn dood (CGVS, p.18). U verklaarde in dit verband dat uw tante N. (...) na de dood van uw oom u en uw broers in 2015 heeft verwittigd dat jullie Santa Lucia moesten verlaten en jullie informeerde dat zij en haar kinderen bedreigd waren (CGVS, p.7;p.17).

Bij bovenvermelde dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de problemen van uw oom en de vrees die u in dit verband verklaarde te koesteren verschillende onaannemelijkheden, eigenaardigheden en vaagheden bevatten die de geloofwaardigheid van uw verklaringen onderuit halen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk zelf verklaarde omwille van uw oom in El Salvador geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p.17). Indien de belagers van uw oom-zoals u beweerde- in 2015 op de hoogte waren van het feit dat uw oom een tijdje bij u en uw broers in Santa Lucia heeft verbleven en het op u en uw broers gemunt hadden kan verondersteld worden dat u en uw broers na zijn dood hierdoor concrete problemen zouden hebben gekend, wat geenszins uit uw verklaringen kan worden afgeleid (CGVS, p.17).

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u tot midden 2017 in Santa Lucia bent blijven wonen. Indien u daadwerkelijk een vrees voor uw leven omwille van uw oom zou hebben gekoesterd kan verwacht worden dat u eerder Santa Lucia zou verlaten, wat hier niet het geval is. Het door u aangehaalde gebrek aan economische zelfredzaamheid om in die periode te verhuizen vormt voor het CGVS geen afdoende verklaring waarom u niet eerder naar uw familie in San Marcos zou hebben kunnen verhuizen. Temeer daar u niet aannemelijk maakte waarom u later, vanaf midden 2017, plots wel bij uw familie in San Marcos terecht kon (CGVS, p.17-18).

Wat er ook van moge zijn, indien u daadwerkelijk een vrees koesterde voor uw leven omwille van de dood van uw oom kan redelijkerwijze verwacht worden dat u informatie over de personen waarmee uw oom problemen kende en waarvoor u thans een vrees verklaart te moeten koesteren inwint, wat hier allerminst het geval is.

Zo kon u geen informatie verschaffen over de identiteit van de daders (CGVS, p.17). U verklaarde voorts dat uw tante en haar kinderen in 2015 werden bedreigd, maar kon geen enkele informatie verschaffen over de identiteit van de personen met wie zij problemen zouden hebben gekend (CGVS, p.19). Alsook moest u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd wat u kon vertellen over de omstandigheden van de bedreigingen waarmee uw tante en haar kinderen in 2015 te kampen kregen (CGVS, p.18). Evenmin kon u antwoorden toen u werd gevraagd of uw tante na 2015 nog problemen omwille van haar partner heeft ondervonden (CGVS, p.19). Het feit dat u zich hierover niet grondig informeerde is uitermate merkwaardig en brengt de geloofwaardigheid van uw vrees verder in het gedrang (CGVS, p.19).

Vervolgens is het uitermate merkwaardig dat u geen enkele informatie kon verschaffen over de problemen die uw oudste broer O. A. (...) omwille van uw oom in El Salvador heeft gekend (CGVS, p.19). Hiernaar gevraagd raakte u niet verder dan te stellen dat uw broer dezelfde problemen had als u

(CGVS, p.19). Uw verklaring voor uw gebrek aan informatie over de problemen van uw broer, namelijk als zouden jullie niet erg communicatief zijn, kan het CGVS allesbehalve overtuigen (CGVS, p.20). Niet alleen woonde u in de periode voorafgaand en vlak na de moord op uw oom samen met uw broer onder hetzelfde dak in Santa Lucia, maar ook in België verblijven jullie in hetzelfde opvangcentrum (CGVS, p.20). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat jullie hierover niet zouden hebben gesproken.

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te moeten koesteren.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus kan toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten tenslotte zijn niet in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan.

Voor de volledigheid wordt er opgemerkt dat er ook ten aanzien van uw broer R. T. O. A. (...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2,

48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel meent verzoeker in hoofddorde dat hem de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Verzoeker poogt eerst aan te tonen dat de door hem aangehaalde vluchtmotieven verband houden met een (toegeschreven) politieke overtuiging als grond van vervolging, en zodoende een band hebben met het Verdrag van Genève. Hij voert aan dat de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador economische en territoriale macht trachten te verwerven, wat een politiek gemotiveerde daad is, en citeert uit de COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019. Verzoeker stelt dat UNHCR eveneens van mening is dat de slachtoffers van georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador kunnen vervolgd worden omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging en citeert uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016. Verzoeker stelt dat er in zijn geval sprake is van een risicoprofiel *“omdat het gaat om een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende en die reeds meermaals het slachtoffer was van criminele bendes”* en citeert voormelde Guidelines van UNHCR waar deze stellen dat personen met dit profiel bescherming nodig kunnen hebben op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Vervolgens citeert verzoeker uit de *“UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organised gangs”* van 31 maart 2010 om te staven dat voor iemand als hij, van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. Verzoeker stelt dat artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet eveneens een ruime interpretatie van het begrip *“sociale groep”* vooropstelt, citeert om dit te staven uit de parlementaire voorbereidingswerken betreffende dit artikel, en benadrukt dat in dit artikel de bewoordingen *“onder meer”* op een niet-limitatieve opsomming duiden. Hij concludeert: *“Op grond van de hierboven aangehaalde elementen dient te worden besloten dat vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context wel degelijk onder de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag kan vallen en dat politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn.”*

In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra), is de grond van vervolging in hoofddorde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context het weigeren gehoor te geven aan de eisen van bendeleden (door bijvoorbeeld zich te begeven naar een andere zone), gelden als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Dit is bij verzoekende partij duidelijk het geval, aangezien zij regelrecht inging tegen het gezag van de bendes. Zo wordt verzoekende partij aldus beschouwd door de bende als een persoon met een afwijkende politieke mening.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals het weigeren om gevolg te geven aan de eisen van de bende, gelden als onomkeerbaar, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om gevolg te geven aan een eis om te voldoen aan de wensen van de bende is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging van verzoekende partij dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die weigeren mee te werken met of te luisteren naar de bende tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.”

Vervolgens stelt verzoeker met betrekking tot de door hem afgelegde verklaringen dat de commissaris-generaal is overgegaan tot een *“ongeoorloofde lezing”* daarvan en er de verkeerde conclusies uit heeft getrokken om uiteindelijk te besluiten dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft. De motivering van de bestreden beslissing is volgens verzoeker laakbaar vermits zij op onvoldoende wijze ingaat op de verschillende vervolgingsgronden die hij heeft ingeroepen, alsook op het feit dat hij in het verleden meermaals het slachtoffer was van benedegeweld.

Verzoeker stelt tot besluit als volgt:

“Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoekende partij tevens gelezen dienen te worden in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij. Zelfs indien men zou aannemen, quod non, dat er twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij, dan nog kunnen deze verklaringen, in samenhang gelezen met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador (zie infra).”

Verder stelt verzoeker dat, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas, het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is, en citeert hij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, alsook enkele arresten van de Raad. Hij stelt vervolgens dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over de verklaringen van de verzoeker die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag. Hij merkt tevens op dat hij, waar mogelijk, getracht heeft zijn relaas te staven door documenten neer te leggen.

Verzoeker laat voorts gelden dat *“(u)it objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende”* en dat het in zijn geval gaat om problemen met benedelden die hem bedreigden. Hij citeert in dit verband uit voormelde COI Focus *“El Salvador: situation sécuritaire”* en *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR. Verzoeker stelt andermaal te volharden in zijn verklaringen en meent dat zijn *“hoedanigheid van risicoprofiel ook daadwerkelijk correspondeert met de door (...) (hem) aangehaalde feiten en dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar (...) (zijn) land van herkomst”*.

Verzoeker besluit dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging heeft omwille van, in hoofdde, politieke overtuiging en, in ondergeschikte orde, het behoren tot een bepaalde sociale groep en dat hem de status van vluchteling dient te worden toegekend.

In een tweede middelonderdeel meent verzoeker in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Hij voert vervolgens aan dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Betreffende het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet voert verzoeker aan dat de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gebruikte bronnen, met name voormelde COI Focus *“El Salvador: situation sécuritaire”* van 15 juli 2019 en de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, allerminst eenstemmig besluiten dat er in El Salvador geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict van waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Hij citeert uit de COI Focus *“El Salvador: situation sécuritaire”* van 15 juli 2019 om te staven dat er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden

vermeld in de bestreden beslissing maakt de motivering ervan volgens hem gebrekkig en lacunair. Nog volgens verzoeker is de motivering betreffende de subsidiaire bescherming allerm minst uitvoerig en verklaart de commissaris-generaal niet op afdoende wijze waarom het geweld in El Salvador niet als een binnenlands gewapend conflict kan beschouwd worden.

In een derde middelonderdeel vraagt verzoeker in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, daar de commissaris-generaal zijn relaas duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met *“de algemene en persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen”*.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 31 maart 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin onder meer wordt gerefereerd aan de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 en de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Voorts voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, zonder *in concreto* te verduidelijken op welke wijze deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden zouden (kunnen) zijn.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij niet aannemelijk maakte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te moeten koesteren nu (i) de door hem aangehaalde berovingen waarmee hij in 2013 en 2014 te kampen zou hebben gehad geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève en niet voldoende ernstig zijn om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te vallen, (ii) de commissaris-generaal serieuze twijfels heeft over de ernst van de door hem aangehaalde problemen in maart 2018 en de impact ervan op zijn leven, (iii) zijn verklaringen over de problemen van zijn oom en de vrees die hij in dit verband verklaart te koesteren verschillende onaannemelijkheden, eigenaardigheden en vaagheden bevatten die de geloofwaardigheid ervan onderuit halen en (iv) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (C) de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn deze appreciatie in positieve zin om te buigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker haalt verschillende elementen en gebeurtenissen aan ter staving van zijn beweerde nood aan internationale bescherming. Vooreerst haalt verzoeker twee incidenten aan in respectievelijk 2013 en 2014 waarbij hij op het openbaar vervoer zou zijn beroofd van spullen die hij bijhad. Verder maakt verzoeker melding van een incident eind maart 2018 waarbij hij op de bus zou zijn belaagd door twee bendeleden van de *Mara Salvatrucha* (hierna: MS). Hij zou onder bedreiging met een mes verplicht zijn geweest om zijn geld, gsm en documenten af te geven. Toen de bendeleden op zijn identiteitskaart merkten dat hij in Santa Lucia woonde, terwijl hij op weg was naar San Marcos, zouden zij achterdochtig geworden zijn en gevraagd hebben tot welke bende hij behoorde. Hij zou ontkend hebben een bendelid te zijn en hen gevraagd hebben hem met rust te laten, doch bij het afstappen zouden de bendeleden ermee gedreigd hebben hem te doden indien ze hem nogmaals in het centrum zouden aantreffen. Tot slot haalt verzoeker een vrees aan voor de personen die verantwoordelijk zijn voor de dood van zijn oom in oktober 2015. Hij verklaart in dit verband dat zijn oom werd doodgeschoten na te zijn afgeperst en dat diens vrouw hem en zijn broers na zijn dood verwittigde dat zij en haar kinderen bedreigd werden en dat zij hun woning in Santa Lucia beter verlieten.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Voor wat betreft de door u aangehaalde berovingen waarmee u in 2013 en 2014 te kampen zou hebben gehad, wenst het CGVS vooreerst het volgende op te merken. Uit het loutere feit dat u in

El Salvador meermaals het toevallige slachtoffer werd van beroving kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid (CGVS, p. 12). (...)

Zo blijkt uit uw verklaringen dat deze incidenten over verschillende jaren verspreid werden, dat het telkens om geïsoleerde incidenten ging die zich op verschillende plaatsen afspeelden en dat u na elke gebeurtenis de draad van het leven weer opnam (CGVS, p.12). Bovendien verklaarde u in dit verband dat u deze berovingen bij het invullen van uw vragenlijst bij DVZ niet heeft vermeld omdat het eerdere kleine berovingen betrof en in tegenstelling tot het incident van eind maart 2018 waar u ook mondeling werd bedreigd, de incidenten in 2013 en 2014 beperkt bleven tot het afnemen van uw spullen (CGVS, p.12). Uit de door u aangehaalde berovingen van 2013 en 2014 kan geen vrees voor uw leven worden afgeleid.

Voor wat betreft het door u aangehaalde incident van eind maart 2018, dient verder het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde in het centrum van San Salvador op de bus problemen te hebben gekregen met twee bendeleden van de MS. In eerste instantie bedreigden uw belagers u met een mes en moest u uw spullen afgeven. Toen ze echter merkten dat u onderweg was naar San Marcos terwijl u volgens uw DUI woonachtig was in Santa Lucia wilden ze weten tot welke bende u behoorde en dreigden ze ermee u te doden indien ze u nogmaals in het centrum zouden zien (CGVS, p.13). Na deze gebeurtenis was u heel angstig. U hield zich schuil bij uw oma in San Marcos en kwam nog zelden buiten (CGVS, p.10-11). U zette uw studies in het centrum stop en kon niet gaan werken (CGVS, p.10; p.13).

Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat het CGVS serieuze twijfels heeft over de ernst van de door u aangehaalde problemen in maart 2018 en de impact op uw leven.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u na uw laatste probleem (maart 2018) heel lang gewacht heeft (tot begin 2019) om uw land te verlaten alvorens naar de Verenigde Staten te vertrekken (CGVS, p.11). Uw laattijdig vertrek uit El Salvador is uitermate vreemd en staat haaks op de door u aangehaalde vrees (CGVS, p.10).

Uw verklaring als zou u na het incident in maart 2018 bang en getraumatiseerd zijn geweest, uw problemen in het begin voor uw familie verzwegen hebben en bang zijn geweest om uw huis in San Marcos te verlaten, is niet afdoende voor uw laattijdig vertrek uit uw land (CGVS, p.10-11).

Immers, ook na uw terugkeer uit de Verenigde Staten op 15/09/2019 bleef u meerdere maanden in San Marcos bij uw oma. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u reeds eind september 2019 besloot El Salvador te verlaten om uw broer O. A. (...) in België teervoegen (CGVS, p.3-4). Het gegeven dat u uiteindelijk pas op 21/01/2020 naar België bent vertrokken ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, als u voor uw leven vreesde, zo snel mogelijk het land trachtte te verlaten. Bovenvermelde doet wederom twijfels rijzen aan uw nood aan internationale bescherming (CGVS, p.4).

Bovendien dient in dit verband te worden aangestipt dat u pas in december 2019 een nieuw paspoort heeft aangevraagd (CGVS, p.4). Tevens haalde u in dit verband aan dat de vliegtuigtickets in december duur waren en u daarom de beslissing nam om pas in januari 2020 naar België te komen (CGVS, p.11). Bovenstaande verklaringen wijzen er allerm minst op dat u een vrees voor uw leven koesterde en nood aan internationale bescherming dringend noodzakelijk achtte.

Bijkomstig dient in dit verband te worden opgemerkt dat u de afloop van uw verzoek om internationale bescherming in de Verenigde Staten niet heeft afgewacht en in september 2019 vrijwillig naar El Salvador bent teruggekeerd (CGVS, p.11). Bovenstaande handelingen vormen opnieuw een contraindicatie voor de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de door u voorgehouden vrees en nood aan bescherming. Uw verklaringen als zouden de detentieomstandigheden in de Verenigde Staten niet goed zijn en de asielp procedure er lang duren, doen hieraan geen afbreuk (CGVS, p.10-11).

De vaststelling verder dat u na maart 2018 maandenlang probleemloos op dezelfde plek (San Marcos) kon verblijven en niets in uw verklaringen erop wijst dat u nadien in El Salvador door bendeleden werd geïnterviewd doet verder twijfels rijzen over de actualiteit van uw vrees of risico bij een eventuele terugkeer naar El Salvador. Evenmin kende uw familie in El Salvador sinds uw vertrek problemen, wat opnieuw twijfels doet rijzen over de ernst van de door u aangehaalde problemen en uw vrees bij uw terugkeer (CGVS, p.5;p.16).

Daarnaast haalde u de moord op uw oom D. E. M. T. (...) in oktober 2015 als reden voor uw vertrek en zei u schrik te hebben voor de personen die verantwoordelijk zijn voor zijn dood (CGVS, p.18). U verklaarde in dit verband dat uw tante N. (...) na de dood van uw oom u en uw broers in 2015 heeft verwittigd dat jullie Santa Lucia moesten verlaten en jullie informeerde dat zij en haar kinderen bedreigd waren (CGVS, p.7;p.17).

Bij bovenvermelde dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de problemen van uw oom en de vrees die u in dit verband verklaarde te koesteren verschillende onaannemelijkheden, eigenaardigheden en vaagheden bevatten die de geloofwaardigheid van uw verklaringen onderuit halen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk zelf verklaarde omwille van uw oom in El Salvador geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p.17). Indien de belagers van uw oom-zoals u beweerde- in 2015 op de hoogte waren van het feit dat uw oom een tijdje bij u en uw broers in Santa Lucia heeft verbleven en het op u en uw broers gemunt hadden kan verondersteld worden dat u en uw broers na zijn dood hierdoor concrete problemen zouden hebben gekend, wat geenszins uit uw verklaringen kan worden afgeleid (CGVS, p.17).

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u tot midden 2017 in Santa Lucia bent blijven wonen. Indien u daadwerkelijk een vrees voor uw leven omwille van uw oom zou hebben gekoesterd kan verwacht worden dat u eerder Santa Lucia zou verlaten, wat hier niet het geval is. Het door u aangehaalde gebrek aan economische zelfredzaamheid om in die periode te verhuizen vormt voor het CGVS geen afdoende verklaring waarom u niet eerder naar uw familie in San Marcos zou hebben kunnen verhuizen. Temeer daar u niet aannemelijk maakte waarom u later, vanaf midden 2017, plots wel bij uw familie in San Marcos terecht kon (CGVS, p.17-18).

Wat er ook van moge zijn, indien u daadwerkelijk een vrees koesterde voor uw leven omwille van de dood van uw oom kan redelijkerwijze verwacht worden dat u informatie over de personen waarmee uw oom problemen kende en waarvoor u thans een vrees verklaart te moeten koesteren inwint, wat hier allerminst het geval is.

Zo kon u geen informatie verschaffen over de identiteit van de daders (CGVS, p.17). U verklaarde voorts dat uw tante en haar kinderen in 2015 werden bedreigd, maar kon geen enkele informatie verschaffen over de identiteit van de personen met wie zij problemen zouden hebben gekend (CGVS, p.19). Alsook moest u het antwoord schuldig blijven toen u werd gevraagd wat u kon vertellen over de omstandigheden van de bedreigingen waarmee uw tante en haar kinderen in 2015 te kampen kregen (CGVS, p.18). Evenmin kon u antwoorden toen u werd gevraagd of uw tante na 2015 nog problemen omwille van haar partner heeft ondervonden (CGVS, p.19). Het feit dat u zich hierover niet grondig informeerde is uitermate merkwaardig en brengt de geloofwaardigheid van uw vrees verder in het gedrang (CGVS, p.19).

Vervolgens is het uitermate merkwaardig dat u geen enkele informatie kon verschaffen over de problemen die uw oudste broer O. A. (...) omwille van uw oom in El Salvador heeft gekend (CGVS, p.19). Hiernaar gevraagd raakte u niet verder dan te stellen dat uw broer dezelfde problemen had als u (CGVS, p.19). Uw verklaring voor uw gebrek aan informatie over de problemen van uw broer, namelijk als zouden jullie niet erg communicatief zijn, kan het CGVS allesbehalve overtuigen (CGVS, p.20). Niet alleen woonde u in de periode voorafgaand en vlak na de moord op uw oom samen met uw broer onder hetzelfde dak in Santa Lucia, maar ook in België verblijven jullie in hetzelfde opvangcentrum (CGVS, p.20). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat jullie hierover niet zouden hebben gesproken.

(...)

De door u neergelegde documenten tenslotte zijn niet in staat bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, elementen die hier niet ter discussie staan."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn verklaringen en het zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Nu op basis van de hoger weergegeven pertinente en draagkrachtige motieven, die door verzoeker geenszins concreet worden weerlegd, dient te worden besloten dat verzoeker in gebreke blijft een daadwerkelijke vrees voor vervolging en daaraan gerelateerde nood aan bescherming aannemelijk te maken, is zijn betoog dat hij op grond van de door hem aangehaalde feiten als "persoon van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende en die reeds meermaals het slachtoffer was van criminele bendes" een risicoprofiel heeft niet dienstig. Ook het betoog "dat de verklaringen van verzoekende partij tevens gelezen dienen te worden in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij" en dat "(u)it objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende" is niet dienstig, nu de verwijzing naar een algemene situatie of een profiel niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en

vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dit betreft in gebreke.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde feiten en elementen al dan niet verband houden met het Verdrag van Genève op grond van een (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van voorgaande vaststellingen niet relevant, nu verzoeker in gebreke blijft het bestaan van een daadwerkelijke en gegronde vrees in zijn hoofde aannemelijk te maken.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De voormelde motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker het bestaan in zijn hoofde van een daadwerkelijke vrees en hieraan verbonden nood aan internationale bescherming niet aantoonde en dat de verwijzing naar personen met een gelijkaardig profiel en naar zijn verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN